

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 2571 van 12 oktober 2007
in de zaak X / IIdde kamer**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIdde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Servische-Montenegrijnse nationaliteit op 5 juli 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van 15 mei 2007 tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 4 september 2007, verzonden 5 september 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2007 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. LANDTSHEERE loco advocaat B. VRIJENS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS loco advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Op 7 september 2006 werd door verzoekster een verblijfsaanvraag op grond van gezinshereniging ingediend.

1.2 Op 15 mei 2007 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing, houdende de weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten. Volgens verklaringen van verzoekster werd deze beslissing betekend op 13 juni 2007. Verweerder heeft geen andersluidende informatie.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. In haar verzoekschrift vraagt verzoekster in ondergeschikte orde dat er een nieuwe samenwoonstcontrole moet worden bevolen.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) op als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd bevelen te richten tot de administratie. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep het bevelen van een samenwoonstcontrole tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1 In een enig middel beroept verzoekster zich op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van de verdediging.

3.2 Verzoekster betoogt dat de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende is. Verzoekster specificeert dat haar verblijfsaanvraag geweigerd wordt enkel en alleen met een verwijzing naar een samenwoonstverslag opgemaakt door de politie, zonder dat de inhoud van dit verslag wordt weergegeven of het verslag zelf aan verzoekster ter kennis wordt gebracht. Een eenvoudige verwijzing naar een niet bijgevoegd of niet weergegeven verslag kan volgens verzoekster niet als een afdoende motivering beschouwd worden. Door deze loutere verwijzing naar een politieel samenwoonstverslag, zonder dat deze wordt bijgevoegd of integraal in de bestreden beslissing wordt weergegeven, worden volgens verzoekster de zorgvuldigheidsverplichting en haar rechten van haar verdediging ernstig geschonden, daar zij geen inzage heeft in dit verslag teneinde haar de mogelijkheden te bieden haar verweer te formuleren. Verzoekster merkt volledigheidshalve op dat er wel degelijk sprake is van samenwoonst met haar echtgenoot sinds haar aankomst in België. Verzoekster voegt in bijlage bij haar verzoekschrift twee ondertekende verklaringen bij waaruit moet blijken dat zij wel degelijk samenwoont met haar echtgenoot en derhalve voldoet aan artikel 10, eerste lid, 4,° van de vreemdelingenwet. Volgens verzoekster is de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte genomen wat tevens een manifeste beoordelingsfout uitmaakt.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

3.4. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)Voldoet niet aan de criteria vervat in artikel 10 alinea 1, lid 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984 en 6 augustus 1993; Uit het samenwoonstverslag van 3 mei 2007 van de politie van Gent blijkt dat de samenwoonst niet kon worden vastgesteld. Bijgevolg wordt de vestiging geweigerd.

In uitvoering van artikel 7, alinea 1-2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven de grondgebieden van België, van Duitsland, van Spanje, van Frankrijk, van Denemarken, van Finland, van IJsland, van Noorwegen, van Zweden en van Portugal te verlaten binnen 10 dagen met verbod zich naar Luxemburg en/of Nederland te begeven.”

3.5. De Raad stelt vast dat het samenwoonstverslag van 3 mei 2007, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, zich bevindt in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de bevoegde politiediensten zich zesmaal op verschillende tijdstippen hebben aangemeld op het door verzoekster opgegeven adres om een controle van samenwoonst uit te voeren. Wegens afwezigheid van zowel verzoekster als haar echtgenoot, kon deze controle niet uitgevoerd worden. De bestreden beslissing geeft de essentie van dit samenwoonstverslag weer door te stellen dat uit het samenwoonstverslag van 3 mei 2007 van de politie van Gent blijkt dat de samenwoonst niet kon worden vastgesteld. Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de Minister zich in de bestreden beslissing beperkt tot een verwijzing naar de relevante inhoud van dit verslag. De plicht tot afdoende motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing in detail moet vermelden. Voorts kon verzoekster een aanvraag indienen om het administratief dossier in te kijken vooraleer een verzoekschrift bij de Raad in te dienen, zodat zij met kennis van zaken haar verweer kon formuleren. De blote bewering van verzoekster dat er wel degelijk sprake is van samenwoonst kan geen aanleiding geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Op de bij haar verzoekschrift gevoegde verklaringen vermag de Raad geen acht te slaan, aangezien de gemachtigde van de Minister er geen kennis van had op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Ten overvloede wijst de Raad erop dat deze verklaringen niet in aanmerking kunnen worden genomen wegens het gesolliciteerd karakter ervan. De stelling van verzoekster dat zij als buitenlands echtgenote van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is er zich te vestigen, van rechtswege toegelaten is om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, mist juridische grondslag, aangezien artikel 10, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet, zoals het van toepassing was op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, bepaalt dat de vreemdeling die de echtgenoot is van een tot een verblijf in het Rijk toegelaten of gemachtigde vreemdeling of van een tot vestiging aldaar gemachtigde vreemdeling, met deze moet komen samenleven om van rechtswege tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten.

Het enig middel is ongegrond.

3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn repliekmemorie een nieuw middel opwerpt aangaande de schending van de hoorplicht. Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de repliekmemorie wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Het door verzoeker ingeroepen middel raakt de openbare orde niet en verzoeker toont niet aan waarom hij dit middel niet in zijn verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring heeft uiteengezet.

Derhalve is dit middel niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en zeven door:

mevr. M. EKKA

rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS.

M. EKKA.